



KUISKA AVAMICS



HENRY
KITCHELL WEBSTER

Henry Kitchell Webster

Kuiskaava mies

Suomentanut Maunu Korpela

SAGA Egmont

Kuiskaava mies

Translated by Maunu Korpela

Original title: *The Whispering Man*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2023 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727164960

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I.

MISTÄ SANOMALEHDET EIVÄT PUHUNEET.

Omituista kyllä olimme me, ystäväni Arthur Jeffrey ja minä, syödessämme päivällistä ravintolassa juuri keskustelleet tohtori Marshallista, vähää ennen kuin ostin sanomalehden, missä ilmoitettiin hänen kuolleen.

Jeffrey asui samassa talossa kuin minä, ja me olimme tulleet tuttaviksi yksinkertaisesta syystä, että olimme siinä määrin erilaiset, kuin kaksi kohtuullisen lahjakasta ja toivorikasta nuorta miestä voi olla. Niin, en oikeastaan ymmärrä, miksi noin säästeliäästi puhun Jeffreyä, sillä kohtuullisen toivorikas ei ole oikein sanottu hänestä. Hän oli päinvastoin onnistunut sangen hyvin ammatissaan ja saavuttanut jo taiteilijan nimen. Ja mitä tulee lahjakkuuteen, niin juuri siitä keskustellessamme oli tullut puhe tohtori Marshallista.

Arthur Jeffrey oli mainio esimerkki siitä, että ulkonäkö pettää. Hän näytti nuorelta, rikkaalta arvopaperivälittäjältä. Kun hän aamuisin lyönnilleen kello yhdeksän ajoi hissillä alas asunnostaan, Madison Squaren varrella sijaitsevasta upeasta

talosta, missä molemmat asuimme, ei kukaan olisi voinut luulla muuta, kuin että hän oli matkalla konttoriinsa. Mutta todellisuudessa hän ei kuitenkaan mennyt mihinkään konttoriin, vaan suureen komeaan atelieeriinsa, missä hän maalaili tauluja, niin tavattoman uhkeita, että ne liidättivät hänen maineensa ympäri koko Newyorkin.

Vaikka hän ulkomuodoltaan olikin muitten näköinen, oli hän sisimmästään tavallista hiotumpi. Hän oli tavallaan nero. En ole koskaan nähnyt ketään, joka innokkaammin kuin hän olisi puolustanut sitä, että mielikuvitus on luotettavampaa kuin järjen loogillisimmat ajatelmat jostain asiasta – ja kuitenkin hän oli itse hyvin tarkka logiikassa.

Otaksuttavasti rupesi hän ystäväkseni sen tähden, ettei havainnut minussa pienintäkään neroa. Jos vähässäkin määrin olen tullut tunnetuksi lakimiehenä ja erään paksun, sitovien todistusten tärkeyttä käsittelevän teoksen tekijänä, niin saan kiittää siitä juuri taipumusta, josta ystäväni tapasi puhua suurimmalla kunnioituksella, nimittäin määrättyä ominaisuutta osata ajatella selvästi ja loogillisesti.

Hän oli kuullut puhuttavan kirjastani ja heti ostanut sekä lukenut sen.

Päivällisemme kestäessä hän oli huvikseen – ja myös minun huvikseni – ottanut puheeksi toinen toisensa perään kirjottamiani todistusmenetelmiä, joista useimmat olivat yhtä vanhoja kuin itse lakikin. Mutta se ei estänyt häntä arvostelemasta niitä ja esittämästä mitä rohkeimpia opinkappaleita.

– Kuinka paljon luulet, että yleensä todistuksiin on luottamista? lausui hän lopuksi. Ne ovat täydellisesti merkityksettömiä, jolleivät ne ole jonkun edeltäkäs

muodostetun ajatuksen seurauksena. Ja mitä tulee asiantuntijan arvosteluun, niin ei siihen ole kohdistettava pienintäkään huomiota, mikäli asiantuntijalla ei hyvin yksinkertaisesti ole sisäistä havaintoa asian ytimen arvaamiseen.

– Ei, kuuleppa, sanoin minä, tarkastakaamme esimerkkiä. Ajattele Roscoe Marshallia, joka on Yhdysvaltojen ehkä etevin ammattimies. Häntä on pyydetty asiantuntijaksi luultavasti useammissa mielenhäiriötapauksissa kuin ketään muuta. Osta hänen kirjansa ja lue se – hänen kirjansa hermohäiriöistä ja sielutaudeista. Tulet huomaamaan sen mielenkiintoisemmaksi kuin minun. Ja siitä olet näkevä, että juuri arveluihin ei voi perustaa mitään. Mutta mikä sinun on? Mille naurat?

Jeffrey hytkytteli naurusta, aivan kuin olisin puhunut jotain erinomaisen lystikästä.

– Drew, sanoi hän lopulta, älä koskaan väittele sellaisen kanssa, joka on syntynyt onnenlapseksi ja jolla aina on oikeus puolellaan. Valitsemasi esimerkki on hyvin onnistumaton.

– En ymmärrä miksikä, sanoin minä.

– Kuuntele siis. Maalasin viime keväänä mrs Marshallin muotokuvan. Sulkumerkkien sisällä sanottuna on hän kaunotar. Hän lienee ollut ainakin kaksikymmentäviisi vuotta nuorempi miestänsä. Oletko nähnyt hänet?

– Kyllä, sanoin minä. Tunnen hänet sangen hyvin. Hän on tohtorin toinen vaimo.

– Vai niin. No, se ei kuulu asiaan. Marshall ihastui kuvaan niin suuresti, että tahtoi maksaa siitä enemmän kuin oli sovittu. Siihen en luonnollisestikaan suostunut, vaan pyysin sen sijaan saada muovailla mallin tohtorin käsistä. Hänellä oli kauniimmat kädet, mitä milloinkaan olen nähnyt. Onnistuin lopulta saamaan hänen suostumuksensa siihen, ja minulla on kipsimallit niistä

nyt atelieerissani. Näytän ne sinulle joku kerta. Mutta ei myöskään tämä kuulu asiaan. Etuna siitä, ettei antaudu logiikkaan, on mahdollisuus poiketa aineesta niin paljon kuin haluttaa.

Hän nauroi sydämellisesti ja jatkoi:

– Se oli kuitenkin aiheena siihen, että aamulla puhuin äsken mainitsemasi asiantuntijan kanssa. Olin kerran sattumalta sanonut hänelle, että luulin voivani nähdä ihmisen ulkonäöstä, oliko tämä rikollinen vai ei. Hän ei minulle tästä nauranut, kuten sinä. Hän päinvastoin sanoi itse samalla tavoin voivansa päättää, oliko joku mielenvikainen vai ei. Hän kertoi, että eräs henkilö vain muutama päivä takaperin oli käynyt hänen luonaan kysymässä parannusneuvoa hermotautiin, jota kysymyksessä oleva henkilö sairasti. Tämä oli herrasmies, ja hänen käytöksensä oli tyyni sekä hallittu. Tavallisten ihmisten silmissä olisi hän ollut aivan normaali, mutta heti ensi silmäykseltä näki tohtori Marshall, ettei tämä sitä ollut. Tohtori sanoi voivansa panna koko lääkärimaineensa pantiksi, että tämä potilas vuoden tai lyhyemmän ajan perästä olisi täydellisesti mielipuoli. Kaikkein omituisinta oli hänen sanojensa mukaan, että kysymyksessä oleva henkilö itse oli lääkäri eikä kuitenkaan tiennyt mitään tilastaan.

– Se kuuluu kammottavalta, sanoin minä. Mutta mitä sanoit itsestäsi? Että voit nähdä ihmisestä, onko hän rikollinen vai ei?

– Niin, mutta en tahdo vakuuttaa sitä sinulle, vaikka voisin todistaa sen – mikäli se ei sodi periaatteitasi vastaan.

– Älä välitä periaatteista, vaan kerro.

– Tiedätkö, että kerran piirustelin sanomalehtiin. Sillä tavoin tulin näkemään tutkimuksia ja tilaisuuksia, jolloin valokuvia ei annettu julkaistavaksi. En ole varma, muistatko kuuluisaa

Marschpankin kavallusjuttua. Olin mukana kaikissa tutkimuksissa ja heti alusta alkaen oli minulla selvänä, kuka oli rikollinen. Jos olisin ollut tuomari, en olisi vaivautunut haalimaan kokoon kaupungin kahtatoista tyhmintä ihmistä n. s. juryksi. Olisin vain hyvin yksinkertaisesti osottanut kunnianarvoisaa päätodistajana esiintyvää henkilöä ja sanonut: ”Viekää hänet pois ja ottakaa hengiltä.” Ja niin olisi juttu ollut lopussa. Se olisi mennyt kymmenessä minutissa. Loppujen lopuksi päättyi asia kuitenkin sillä tavoin kestittyään kaksi kokonaista vuotta ja vaadittuaan uhrikseen yhden viattomankin ihmisen hengen.

– Ja sinä luulit koko ajan, että Mc Williams oli syyllinen? toistin minä epäilevästi.

– En luullut, vaan tiesin. Kuinka, sitä en osaa selittää. Mutta jälle jää tosio, mitä koko ajan olen saarnannut, ettei ole olemassa mitään muuta ehdotonta totuutta kuin sisäinen havainto.

Sellaisen henkilön kanssa ei kannattanut ruveta kiistelemään, ja olin iloinen, kun sanomalehtipoika huusi iltalehtiä kadulla. Saadakseni keskusteluaiheen muuttumaan käskin pojan sisälle. Oli toukokuun loppupäivät, joten ravintolan ovet olivat selkosen seljällä.

– Siirtykäämme puhumaan jostain tärkeämmästä, sanoin minä avatessani sanomalehteä, ja katsokaamme, kuinka pallokilpailut ovat päättyneet.

Mutta suurilla kirjaimilla painettu päällekirjotus, joka heti pisti silmiini, ei ollut missään tekemisissä pallopelin kanssa. Tuijotin hämilläni sitä, jonkinlaisen harvinaisen aavistuksen vallassa, mikä sanoi minulle, että jollakin tavalla tulen sekaantumaan lukemani tapauksen seurauksiin.

– Sehän oli omituista, sanoin ojentaen Jeffreyille sanomalehden. Juuri kun puhuimme hänestä.

Äsken lukemani lyhyen tiedonannon sisältönä oli, että tohtori Roscoe Marshall, etevä hermotautien erikoistuntija, oli löydetty kuolleena istuvana kirjotuspöytänsä ääressä vastaanottohuoneessaan kello puoli yksi päivällä.

– Hänestä voi puhtaalla omallatunnolla sanoa, että hän oli itse rehellisyys, sanoin minä. Ei mitkään maailman rahat olisi saaneet häntä puhumaan vastoin vakaumustaan, jos häntä asiantuntijana kuulusteltiin jossain jutussa – ja se on harvinaista meidän päivinämme. Häntä tullaan paljon kaipaamaan.

– Olen iloinen, että minulla on nuo mallit hänen käsistään, sanoi Jeffrey. En ole koskaan nähnyt toisia niiden vertaisia. En muuten tuntenut häntä paljoa. Tunsitko sinä?

– Päinvastoin, hyvin vähäsen. Olin hänen vaimonsa tuttava ennen aikaan, ennen kuin tämä meni naimisiin, vieläpä oikein läheinen ystävä.

– Toisin sanoen tahdot ilmaista olleesi rakastunut häneen, sanoi Jeffrey. No niin, se ei minua ihmetytä.

– Ei, siinä ei ollut mitään ihmettelemistä. Luulen, että kaikki miehet, jotka joutuivat tekemisiin Madeline Cartwrightin kanssa, enemmän tai vähemmän rakastuivat häneen, enkä minä ollut tehnyt säännöstä mitään poikkeusta. Sitävastoin erosin kaikista muista siinä määrin, etten koskaan ole voinut unohtaa rakkauttani, minkä toiset tavallisesti olivat tehneet huomattuaan tunteittensa jäävän vastakaikua vaille.

Tosin oli minunkin tapanani kuvitella mielessäni voittaneeni rakkauteni, vaikka tiesin, että niin ei ollut. En ole koskaan ajatellutkaan voivani rakastaa ketään muuta, vaikka olin lupautunut unohtamaan hänet, kuten hän oli neuvonut minua

kuusi vuotta sitte. Hän oli tarkottanut mitä oli puhunut, mutta hän oli maininnut muutakin tuona unohtumattomana iltana, asioita, jotka tekivät mahdottomaksi unohtaa hänet.

– Ei puuttunut paljoa, Cliff, oli Madeline sanonut. Olen toivonut, että voisin tuntea samaa teitä kuin te minua kohtaan. Olen halunnut onnistuvani siinä ja olen antanut teidän toivoa, mutta nyt huomaan, että se on turhaa. En ole varma itsestäni ja jonakin kauniina päivänä tapaan ehkä miehen, jota ilman epäilyksiä rakastan. En tiedä, löytyykö sellaista miestä, mutta jos ei, niin en koskaan tule menemään naimisiin, Cliff.

Toivoin jumalan nimessä, että hän olisi pysynyt päätöksessään. Sen jälkeen kuin hän oli minulle puhunut sellaista, olin olevinani, kuin tunteeni olisivat sammuneet, ja pitävinäni hänestä vain ystävyysnimestä samassa määrin kuin hän minusta. Luulen, että osasin pettää hänet siinä, vaikka en koskaan onnistunut täydellisesti itseäni pettämään.

Sitten tapahtui noin kaksi vuotta takaperin, että hän ilmoitti minulle aikovansa mennä naimisiin tohtori Marshallin kanssa ja kysyi minun mielipidettäni tohtorista. Lankesi luonnostaan, etten tästä kiusallisesta asiasta lausunut sisintä mielipidettäni, mutta luulen hänen huomanneen pitäväni sellaista tekoa harha-askeleena. Mutta koska hän kuitenkin noudatti kutsumustaan, oli tästä luonnollisena seurauksena, että tiemme erkanivat.

Kaikesta tästä en luonnollisestikaan puhunut sanaakaan Jeffreyille, mutta en myöskään kieltänyt hänen sanojensa todenperäisyyttä.

– Minua huvittaisi kuulla, mitä sinä tohtorista ajattelit, sanoin minä. Taikka, oikeammin sanottuna, heistä molemmista.

– Ylimalkaan ajateltuna luulen, että se, mikä on tapahtunut, on onneksi rouvalle. He eivät sopineet yhteen. Ei sen tähden, että ikäerotus olisi ollut liian suuri. Sillä ei ollut mitään merkitystä. Tohtori veti suuresti puoleensa Madelinea niin kuin Madelinekin häntä, mutta samalla kuin tohtori rakasti rouvaansa – niin paljon kuin hänenlaisensa mies voi rakastaa – luulen minä, että rouva sydämestään ja sielustaan vihasi miestänsä.

– Vihasi! huudahdin torjuten. Käytä kohtuullisia sanoja.

– En, pysyn lausunnossani, selitti hän. Marshall oli omituinen mies.

– Hän oli kylmä, vai kuinka?

– Niin, mutta ei tavallisten ihmisten tavoin. Useimmat ihmiset ovat tunteettomia siksi, etteivät ymmärrä toisiansa. Ymmärtäväiset, miellyttävät ihmiset ovat aina lämminsydämiä. Jos voi tunkeutua toisen ihmisen ajatuksiin ja olemukseen, tuntee tavallisesti sympatiaa häntä kohtaan. Mutta sitä vaikutusta ei sillä ollut tohtori Marshalliin. Hän katsoi jokaisen lävitse. Hän tiesi, millä silmillä he katselivat maailmaa, mutta se ei lämmittänyt häntä vähintäkään. Hän ei tutkinut inhimillisyyttä muulla tavoin kuin niin sanoakseni tieteellisesti. Hänen vaimonsa kiinnitti hänen mieltään enimmäkseen, mutta vain samalla tavoin. Onko silloin ollenkaan ihmeteltävää, että Madeline vihasi häntä?

Tälläväläin olimme jättäneet ravintolan ja lähteneet kotimatkallemme. Kun lähestyimme asuntotalomme sisäänkäytävää, huomasimme kaksi henkilöä kirkkaasti valaistussa eteisessä innokkaassa keskustelussa keskenään. Toinen oli portinvartia, ja toinen näytti minusta myös tutulta, vaikka tuskin olisin häntä tuntenut, jollemme juuri olisi keskustelleet häntä hyvin lähellä olevasta asiasta.

Klassinen murhamysteeri ja rakkaustarina tempaa mukaansa ja yllättää joka käänteessä!

1900-luvun alun New Yorkin seurapiirejä kuohuttaa kuuluisan psykiatrin kuolema. Myrkytettynä löydetyn tohtorin tapausta päätyy ratkomaan eriskummallinen parivaljakko – todistusaineistojen asiantuntija Clifford Drew ja hänen taiteilijaystävänsä Arthur Jeffrey. Toinen miehistä luottaa vankasti loogiseen päättelyyn, toinen vannoo intuition nimeen. Yhdessä heidän on löydettävä murhaaja.

Tapaus ei ole lainkaan yksinkertainen, sillä kaikilla tuntuu olleen erikoislaatuinen suhde murhattuun psykiatriin. Tutkimukset nostavat esille myös Drew'n lämpimät tunteet kuolleen psykiatrin vaimoa kohtaan. Pian yksityiselämä ja murhatutkimus uhkaavat sekoittua vaarallisesti, ja etsiväkaksikon on pidettävä päänsä kylmänä selvittääkseen totuuden.

Legendaarinen bestselleristi laittaa parastaan uransa huipulla ilmestyneessä jännittävässä aivopähkinässä.

Henry Kitchell Webster (1875–1932) oli yhdysvaltalainen kirjailija, joka tunnetaan suosittujen murhamysteerien kirjoittajana. Websterin tuotantoon kuuluu muun muassa tieteiskirjallisuutta, jännäreitä sekä ihmissuhderomaaneja.